

τοῦ νύπνου τὴν βύθισι Κῶς. *Εἶχε βύθισι χτέες τὸ βράδν τὸ παιδί Νάξ.* (Ἐγκαρ.) *Αὐτὸς δὲ θυμᾶται καὶ αὐτὰ ποῦ λέει θὰ τὰ εἶδε 'ς τὴ βύθισι του ΔΒουτυρ. ἔνθ' ἄν. Συνών. βύθισμα 2, βυθισμός, βύθος, βυθούρα.*

βύθισμα τό, Κέρκ. Πελοπν. (Κυνουρ. Χατζ.) Ρόδ. —ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 115 Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,247—Λεξ. Βλαστ. 373 καὶ 391 *βύθ'σμα* Εὐβ. (Ἄκρ. Στρόπον.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Δωρ. Λεπεν.) *βύθισμα* Λεξ. Βλαστ. 373. *βύθ'σμα* Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) *Ἐκ τοῦ ρ. βυθίζω.*

1) Τόπος ὑποστάς καθίζησιν καὶ γενικῶς τόπος κοῖλος εὐρισκόμενος κάτω τῆς ἐπιφανείας τοῦ γῆρος ἐδάφους Εὐβ. (Ἄκρ. Στρόπον.) Κέρκ. Μακεδ. (Καταφύγ.) Πελοπν. (Κυνουρ. Χατζ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Δωρ. Λεπεν.): *Εἶνι βύθ'σμα καὶ κρατάει νιρὸ Ἄκρ.* 2) *Βύθισι, ὁ ἰδ., Εὐβ. (Ἄκρ. Στρόπον.) Μακεδ. (Καταφύγ.) Ρόδ.—Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἄν. ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν.—Λεξ. Βλαστ. ἔνθ' ἄν.: Ἄπ' τὸν πολὺν θυρτὸ ἔχ' πέδ' 'ς ἓνα βύθ'σμα καὶ δὲν ἀνουγάει τίποντι Ἄκρ. Ὁ ἄρρωστος εἶνι σὲ βύθ'σμα Καταφύγ. Ὁ ἄρρωστος βρισκόταν σὲ βύθισμα βαθὺ καὶ μόλις ἀνάσαινε ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. Ἔπεσ' ἀγάληα 'ς ἓνα βύθισμα βαθὺ ποῦ δὲν καταλάβαινε πρὸς τίποτα Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἄν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπον Βύθισμα Ἀττικ. Θεσσ. Πελοπν. (Γορτυν. Κοκκιν. Τριφυλ.) Βύθ'σμα Μακεδ. (Καταφύγ.) Βύθ'σμα Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ.) Βυθίσματα Πελοπν. (Γορτυν. Τριφυλ.) Βουθίσματα Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Β'θίσματα Εὐβ. (Ἄκρ.)*

βυθισμός ὁ, Ἄνδρ. Θήρ. Σύμ.—ΓΒλαχογιάνν. Λόγ. καὶ Ἀντίλογ. 57 Γ'Επαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1,242 *βυθισμός* Ἀστυπ. *βυθ'σμός* Εὐβ. (Ἄκρ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. βυθισμός.

Βύθισι, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ὁ ἄρρωστος ἔχει βυθισμό μέγαλο Ἄνδρ. Θήρ. Πέφτει σὲ βυθ'σμό Εὐβ. (Ἄκρ.) Ἡ-ῖ-ἀ-δερχή τως μὲ τὸν βυθισμόν τῆς λύπης τῆς ποῦ πῆαινε δὲν ἠπρόσεξε τὴν κούκλα τσαὶ πάτησέν τινε (ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπ. Ἡ ἀερφή τῷ δράκων ἀπὸν τὸ βυθισμόν τῆς ποῦ ἔγροϊκα γαὶ ἔθωρε ἀὸ βασιλόπουλλο, ἐξήχασε γαὶ πέρασε δολ-λὺς καιρὸς νὰ κεράση (ἐκ παραμυθ.) Σύμ. Ἀκόμα δὲν ἤθελε ὁ νοῦς τῆς νὰ ξελαγαρίση ἀπὸ τὸ βυθισμό του Γ'Επαχτίτ. ἔνθ' ἄν.

βυθός ὁ, λόγ. κοιν. βύθος Νίσυρ. βύθους Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Βλάστ.) βουθός Κύπρ. βουφός Κύπρ. (Πάφ.) βύθος τό, Κυκλ. Κύπρ. Κῶς Νίσυρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν.) Σέριφ. βύθους Μακεδ. Πληθ. ἡδυθατά, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βυθός. Διὰ τὸν τύπ. βύθος ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 52. Ὁ τύπ. βουφός παρὰ τὸ βουθός διὰ τροπὴν τοῦ θ εἰς φ. Ἰδ. ΧΠαντελίδ. Φωνητικ. 38.

1) Τὸ βάθος, ὁ πυθμὴν τῶν βαθέων μερῶν, ἰδίως ἐπὶ θαλάσσης κοιν.: *Ὁ βυθός τῆς θάλασσας - τῆς λίμνης - τοῦ πηγαδιοῦ κττ. Δὲ νορεῖ ἂ πατώση ἄγουρα, ἔχει κοτζὰ βύθος Σέριφ. Τὰ βύθη τῇ θάλασσας Κυκλ. Τὸ νιρὸ ἔχει τρεῖς τέσσαρις ὀργυιές βύθους Μακεδ. Ὅσα ἡδυθα τῇ ἦς Ἀπύρανθ. Ὅσα ἡδυθα τῇ θάλασσας αὐτόθ. Ὅσα ἡδυθα τοῦ πηγαδιοῦ ἦτον ὁ κουβάς αὐτόθ. || Ἄσμ.*

Δὲν εἶ' γρεμνὸ νὰ γρεμνιστῶ, βυθός νὰ πάω κάτω, δὲν εἶ' μαχαίρι δίκωπο νὰ κάτσω 'ς τὴ γαρδιά μου Ἀπύρανθ.

Τρεῖς ἀδερφάδες εἶμαστο καὶ οἱ τρεῖς κακογραμμένες, ἡ μιὰ ἡχτίστη 'ς τὰ Λουτρά καὶ ἡ ἄλλη 'ς τὸ Γεφύρι

καὶ ἐγὼ ἡ βαραιορρίζικη 'ς τὰ βύθη τῆς καμάρας Κῶς. 2) Μέρος βαθύ, λάκκωμα γῆς Θράκ. (Αἰν.): Ἄσμ. *Χρυσὸς ἀστὸς ἐξέβαινε πομέσα 'πὸ τοὺς βύθους, καθημερούλλα κυνηγάει ἀηδόνια καὶ πιλπίλια (πιλπίλι = ἀηδών)* 3) Πᾶσα διέξοδος ὑδάτων Μακεδ. (Βλάστ.) 4) Ἀφεδρών, πρωκτὸς Κύπρ.: *Ἐβῆκεν ὁ βουθός τοῦ μωροῦ μου ἀπὸ τὴν πολλὴν κίνησιν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπους Βυθός Εὐβ. Πελοπν. (Μάν.) Βυθὸ τό, Εὐβ. Ἐβυθός ὁ, Πελοπν. (Ἀχαΐα Ἡλ.) Βύθους Μακεδ.*

βύθος τό, Ἄνδρ. Καππ. Κεφαλλ. Κρήτ. Κύπρ. Μύκ. Πελοπν. (Βούρβ. Μάν.) Προπ. (Κύζ.) Ρόδ. Σίφν. Σύρ. Χίος βύθους Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Λέσβ. Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ. Σισάν.) βούθους Ἡπ. (Ζαγόρ.) βυθός Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. βυθίζομαι.

Βύθισι, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Ἀς τοσε μὴν τὸν ξυπνᾶς, βρίσκεται σὲ βύθος Κεφαλλ. Τοῦτος ἐπ-πεσεν εἰς μέγαλον βύθος καὶ φοοῦμαί τον Κύπρ. Ξύπνησι ἀπ' τοῦ πολὺν τοῦ βύθους Θράκ. (Αἰν.) Σὲ μέγαλο βύθος ἤπεσε Κρήτ. Δὲν αἰστάνεται, ἔχει βύθος Μύκ. Ὁ ἄρρωστος ἔπεσε σὲ βύθος Χίος Ὅστερ' ἀπὸν τὴ θέρη μ' ἐρριζι 'ς ἓνα βύθους ποῦ δὲν ξυπνοῦσα Μάδυτ. καὶ. Ἐρριζέν' το 'ς ἓνα βυθὸ Μεγίστ. || Φρ. Ποῦ ἦτανε τὸ βύθος μου! (πόσον ἤμουν ἀφηρημένος!) Σίφν. Βύθους μου! (ἐπιφών. εἰς ἔκφρασιν ἀπελπισίας, συμφορὰ μου!) Μακεδ. (Καστορ.) || Ἄσμ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἐξύπνησε λιγάκι, μὰ πάλι παραμιλητὰ βγαίνουν ἀπὸ τὰ χεῖλη καὶ πάλι παραῦστερα σὲ μέγα βύθος πέφτει

Κρήτ.

βύθουλλας ὁ, ἁμαρτ. βούθουλλας Λεξ. Βλαστ. 373 βούθ'λλας Στερελλ. (Ἀράχ.) βόθουλλας Πελοπν. (Ἀργολ.) βόθνυλ-λας Ρόδ. βόθνυλ-λάας Ρόδ. βόθνυλ-λος Κύπρ. (Πάφ.)

Ἐκ τοῦ ἁμαρτ. οὐσ. βυθούλλι < βυθός.

Βύθισμα γῆς, λάκκος ἐντὸς ἢ ἐκτὸς ὕδατος ἔνθ' ἄν.: Ἐχε τὸ νοῦ σ', γιατί αὐτοῦ εἶναι βούθ'λλας Στερελλ. (Ἀράχ.) Θὰ πέση κᾶνα ζῷ 'ς τὸ βούθ'λλα αὐτόθ. Ἔπεσα 'ς ἓνα βόθνυλ-λαν Ρόδ. Οὐλ-λ'ο βόθνυλ-λ'οι εἶναι αὐτόθ. || Φρ.: Βούθ'λλας ἀμέτρητος (ἐπὶ τῶν λαιμάργων) Στερελλ. (Ἀράχ.) || Παροιμ.: Κόμπος, κόμπος βόθνυλ-λάας (συνών. φρ. φασούλι φασούλι γεμίζει τὸ σακκούλλι) Ρόδ. Συνών. βόθρος 1. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπους Βύθουλλας Ἀθῆν. Βούθουλλας Ἀθῆν. Πελοπν. (Γορτυν.) Βουθούλλοι Ἀθῆν. Μπύθουλλας Ἀθῆν. Μπούθουλλας Ἀθῆν.

βυθούρα ἡ, Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βύθος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ούρα.

Βύθισι, ὁ ἰδ.

βυρσα ἡ, Δασ. βλάστ. δημῶδ. 57, 67 ΘΧελδράτχ ΣΜηλιαράκ. Δημῶδ. ὄνομ. φυτ. 21,135 ΠΓεννάδ. 216, 851 Γεωργ. Ἀνάλεκτ. 151—Λεξ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. 336, 474 Πρω.Δημητρ. βερσὸ τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βύρσα.

Ὁ θάμνος ροῦς ὁ βυρσοδεψικός (rhus coriaria) τῆς τάξεως τῶν ἀνακαρδιωδῶν (anacardiaceae), ὁ τῶν ἀρχαίων ροῦς ἢ ροῦς ὁ βυρσοδεψικός. Συνών. ρούδι, σουμακί. [**]

βύρσι τό, Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βύρσα.

Δέρμα ζώου: Ἄσμ.

Ζευγὰς ζευγάριν ἔκαμνε ἔς τοὺς κάμπους, ἔς τὸ λιβάδι,
ἄλοτρον εἶχε καρυδῆά, τὸ ζυὸς του κυπαρίσσι,
τό 'ν-νί του ἦτ' ἀτσάλινο, λουριὰ του ἀπὸ βύρσι.

βυσσινάδα ἡ, κοιν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βύσσινο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδα (II).

Ποτὸν παρασκευαζόμενον διὰ βρασμοῦ βυσσίνου μετὰ
ζαχάρεως.

βυσσινᾶτο τό, ἁμαρτ. βυσσινᾶτο Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ἐπιθ. βυσσινᾶτος.

Γλύκυσμα παρασκευαζόμενον ἀπὸ βύσσινον.

βυσσινεᾶ ἡ, βυσσινεᾶ Αἰγιν. Μέγαρ. Πελοπ.
(Λεῦκτρ. Μάν.) βυσσινεᾶ Δ.Κρήτ. βυσσινεᾶ πολλαχ.
βυσσινεᾶ Α.Κρήτ. βυσσινεᾶ Εὐβ. (Ἀκρ.) Λέσβ. Μακεδ.
(Βλάστ.) Σκῦρ. Στερελλ. (Ἀράχ.) βυσσινεᾶ Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βύσσινο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-εᾶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ δένδρον κέρασος ἢ ὄξινο (cerasus acida) τῆς τά-
ξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae). [* *]

βυσσινεούδα ἡ, ἁμαρτ. βυσσινεούδα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυσσινεᾶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ούδα.

Ἡ μικρὴ βυσσινεᾶ.

βυσσινίς ἐπίθ. σύνηθ. βυσσινίς πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
Θηλ. βυσσινεᾶ σύνηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βύσσινο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίς.

Ὁ ἔχων χρῶμα βυσσίνου πολλαχ.: Χρῶμα βυσσινί.
Φόρεμα - φουστάνι βυσσινί || Ποίημ.

Τί ὥραϊος! τὸν θυμοῦμαι, ἀστροβολοῦσε
καβάλλα ἔς τὸ φαρί του, βυσσινεᾶ
φέρμελη χρυσοκέντητη ἐφοροῦσε,
γιορτανάμα ἀπὸ Βενέτικα φλουριὰ

ΜΜαλακάς. ἐν Ἀνθολογ. ΗΑποστολίδ 221.

βύσσινο τό, κοιν. βύσσ'νο Στερελλ. (Δεσφ.) Σκῦρ.
βύσσ'νον βόρ. ἰδιωμ. βύσσ'νον Λέσβ. (Πάμφιλ.) βύσ-
σινε Τσακων. βύσσινε Καπ. (Ἀραβάν.) φύσσινο Καπ.
(Σιλ.) δύσσ'νο Θάσ. φύδ'νᾶ ἢ, Πόντ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. βύσσινος οὐσιαστικοποιηθέντος διὰ
τὸ σχῆμα κατ' ἐξοχήν. Ὁ τύπ. φύδ'νᾶ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ
Τουρκ. *fışın e*, ὃ ἐκ τοῦ Ἑλλην. βύσσινος. Ἰδ. GMeyer
Etym. Wört. Alb. Spr. 473 - 474.

Ὁ καρπὸς τῆς βυσσινεᾶς. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βύσσ'νο
καὶ ὡς τοπων. Μακεδ.

βυσσινοβαμμένος ἐπίθ. ΓΞενοπ. Μυστικ. Βαλέρ. ζ'

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βυσσινίς καὶ τοῦ βαμμένος, μετοχ.
τοῦ ρ. βάφω.

Ὁ βαμμένος διὰ χρώματος βυσσίνου: Ἡ σάλα εἶχε
δλόγυρα ξύλινους πάγκους βυσσινοβαμμένους.

βυσσινοκίτρινος ἐπίθ. ΓΞενοπ. Τὸ Ζακυνθ. Μαν-
τήλ. 50.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. βυσσινίς καὶ κίτρινος.

Ὁ ἔχων χρῶμα βυσσινί καὶ κίτρινον: Βυσσινοκίτρινο
στοματάκι.

βυσσινοκόκκινος ἐπίθ. ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 103.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. βυσσινίς καὶ κόκκινος.

Ὁ ἔχων χρῶμα βυσσινί καὶ κόκκινον: Τοῦ ἀρχιφύ-
λακα ἡ λοκαμένη μορφή ἐφάνηκε κάτον ἀπὸ τὸ βυσσινο-
κόκκινο φέσι του.

βυτίνα ἡ, Ἀθην. Εὐβ. (Κύμ.) Θήρ. Ἰκαρ. Κύθηρ.
Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Ναύστ. Ρόδ. Σίφν. Σύμ.
Σῦρ. Τήλ. Χίος—Λεξ. Περιδ. Βυζ. Πρω.Δημητρ. β'τίνα
Α.Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιπούπ.) Θράκ. (Κομοτ.) Λέσβ.
(Ἀγιάσ. Πλομάρ.) Μακεδ. (Μελέν. Σέρρ.) Σάμ. Σκόπ.
Σκῦρ. Στερελλ. (Ἀράχ. Δεσφ. Τοπόλ.) φ'τίνα Εὐβ. (Αἰδηψ.)
Θεσσ. (Αἰβάν.) Λέσβ. (Μυτιλήν. Πάμφιλ.) Μακεδ. (Ἀρν.
Χαλκιδ.) Σάμ. Σκόπ. β'κίνα Τήν. βουτίνα Εὐβ. (Κύμ.)
Ἡπ. Θεσσ. Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Μύκ. Πάρ. Σέριφ. Στε-
ρελλ. (Ἀμφ.)—Λεξ. Αἰν. Βλαστ. 287 γυτίνα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. βυτίνη Ἰδ. Ἡσυχ. ἐν λ. Πβ.
Εὐστάθ. 1163,31 «ταριχευτικὸς βίκος... ὃν βύτιναν οἱ
κοινολεκτοῦντές φασι». Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Πήλινον ἀγγεῖον διαφόρου μεγέθους καὶ ποικίλου
ἀνοίγματος καὶ χωρητικότητος χρησιμεῖον πρὸς ἐναπό-
θεσιν τροφῶν ἢ ὕδατος, ἐλαίου ἢ οἴνου ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.
φρ. Τοῖν ἔβγαναν σὰν τοὺν πουντ'κὸ ἀπ' τ' β'τίνα (τὸν συν-
έλαβον ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐπὶ μοιχείᾳ) Ἀράχ. || Παροιμ. Μὲ
τὴν βυτίνα πό' χει στᾶρι μὴν τὰ ἄλῃς (μὴ ἔριξε πρὸς ἐκεί-
νους, τῶν ὁποίων πάντοτε ἔχεις τὴν ἀνάγκην) Ἰκαρ. Μ'λᾶ
τὸ ὁ κόλος τοῦ β'τίνας (ἐπὶ τῶν ἐπεμβαίνόντων εἰς ζη-
τήματα, διὰ τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἐκφέρουν γνώ-
μην) Σκῦρ. Σὰν ἡκάναν οὐλα τὰ μαμούδια μέλ', ἦθιλα νά
ῥου τοῖ γὼ μὲ β'τίνα (ἐπὶ τῶν ἀνικάνων νὰ ἐπιτελέσουν
τι) Λέσβ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπον Βυτίνα
Πελοπ. (Ἀρχαδ.) Βυτίνας Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Β'τίνα Σκῦρ.

βυτινάρα ἡ, Ρόδ. βυτ'νάρα Σκῦρ. βουτ'νάρα
Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυτινάρι κατὰ τύπον μεγεθ.

Πήλινον ἀγγεῖον πρὸς ἐναπόθεσιν ἀλιπάστων. Συνών.
πασπαλοβυτινάρα.

βυτιναράκι τό, Ρόδ. βυτ'ναράκι Σκῦρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βυτινάρι διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -άκι.

Βυτινίτσα, ὁ ἰδ.

βυτινάρι τό, Πελοπ. (Βρέσθ. Οἶν.) Ρόδ. Χίος—Λεξ.
Βλαστ. 337 Δημητρ. βυτ'νάρι Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυτίνα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρι (I).

Πήλινον ἀγγεῖον. Συνών. στάμνα.

βυτίνη τό, Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυτίνα.

Πιθοειδὲς πήλινον δοχεῖον πρὸς συντήρησιν τροφί-
μων, ὡς βουτύρου, μέλιτος κττ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ
τὸν τύπ. Βυτίνη Μακεδ. ἐξ ἐγγράφου τοῦ ἔτους 1798.

βυτινιάζω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυτίνα.

Τοποθετῶ τι ἐντὸς τῆς βυτίνας ἢ εἰς τὴν ἄλμην ἐντὸς
οἰουδήποτε δοχείου: Ἐβυτινιάσα τὸν προσφᾶ ἔς τὸ δήλινο
(προσφᾶς=μυζήθρα).

βυτινίτσα ἡ, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βυτίνα καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίτσα.

Μικρὴ πήλινη ὑδρία πρὸς μεταφορὰν ὕδατος. Συνών.
βυτιναράκι, σταμνάκι.

